

Critic's Point

Θόδωρος Αντωνίου, ἑτῶν 80: νὰ τὰ χιλιάσει!
Ἔργα του γιὰ φλάουτο & 6 Νέοι Συνθέτες

7/2015.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ.

ΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΑΣΤΡΑΠΗΣ, τὸ «ποτέ πιά» τοῦ παρελθόντος μεταμόρφωσε σὲ «Μνήμη» καὶ «Ἱστορία» τὴ δεκαετία πού πέρασε (γιὰ πότε, ἀλήθεια;) ἀπὸ τότε πού ἐορτάζαμε τὰ 70ά σου γενέθλια, προσφιλέστατε καὶ ἀκάματε Θόδωρε Αντωνίου, πάντα κι' οἱ δύο μας σὲ προμαχῶνες, ἐσύ πολὺ πιὸ κοινωνικὸς ἀπὸ μένα. Σχεδὸν συνομήλικός σου, εὐχομαι καὶ στοὺς δύο μας νὰ ζήσουμε πρὸ πάντων γεροί, δραστήριοι καὶ μὲ τ' ἄρματα στὸ χέρι, ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο. Γέροι; Γεράκια νὰ σπαράξουνε ὅσους τὸ λένε.. Ὄρα λοιπὸν νὰ καταγράψω κριτικά, γιὰ τὴν Ἱστορία, τίς ἐκδηλώσεις πού σημάδεψαν καὶ θὰ σημαδέψουν τὴν 80ὴν αὐτὴν ἐπέτειο.

Ἀρχίζω λοιπὸν, ἀγαπητὲ Θόδωρε, μὲ τὴ συναυλία *Friendly Encounters* [Φιλικές συναντήσεις] μὲ ἔργα γιὰ σόλο φλάουτο ἢ μουσικῆς δωματίου μὲ ἐπίκεντρο τὸ φλάουτο, πού δόθηκε ἀνήμερα στὰ γενέθλιά σου. Σὲ ὅλα τὰ ἔργα μετεῖχε ἡ πιστὴ σου συνεργάτιδα φλαουτίστα Iwona Glinka. Ἡ ἐκδήλωση ἄρχισε μὲ μιὰ σύντομη, ζεστὴ, πληροφοριακὰ μεστή καὶ γεμάτη συγκίνηση, ἑπτανησιακὸ κέφι καὶ ζωντάνια ὁμιλία τοῦ συνεργάτου σου, ἐξαιρετοῦ συνθέτου καὶ ἀρχιμουσικοῦ Ἰάκωβου Κονιτόπουλου. Καθαρότατες καὶ εὐσυνείδητες, πλην δίχως βιμπράτο. ἀναγνώσεις τῆς Glinka, διασφάλιζαν πάντως ἀπρόσκοπτες α) ἐπικοινωνία μὲ τὸ μουσικὸ περιεχόμενον τῶν ἔργων καὶ β) πρόσβαση στὶς κρυπτογραφικὲς κλειδὲς τῶν μυστικῶν τῆς συνθέσεώς του. Ὅλα τὰ ἔργα, πού κάλυπταν τὸ χρονικὸ φάσμα 1988-2014 (κυρίως: 2002-2014) ἀκούγαμε γιὰ πρώτη φορά: ὁσοδήποτε παραγωγικὸς, ὁ Θόδωρος δὲν γράφει πιά ἂν δὲν ἔχει νὰ ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ ἄπειρο τῶν ἤχων κάτι οὐσιαστικὸ καὶ δικό του.

1. *Lament for Michelle* [Θρήνος για τὴ Michelle], γιὰ φλάουτο σόλο (1988). Ὠραιότατο δίπτυχο (τὰ τμήματά του παίζονται χωρὶς διακοπή), μιὰ ἀτμοσφαιρικότατη «τροπικὴ» [ἀγγλ. modal] καντιλένα, μὲ διακριτοὺς ἀπόηχους μουσικῶν folk ἢ ἐξωτικῶν καταλήγει σὲ γρήγορα χυμώδη περάσματα.

2. *Moto perpetuo* (2002), γιὰ σόλο φλάουτο, σωστὰ πλήν μονότονα παιγμένο. Μέσα ἀπὸ τὸ ἐμφανῶς προσδοκώμενο λόγω τίτλου (προσδιοριστικότατου τῶν συνθετικῶν προθέσεων), διακρίνεις ἀπειρία «δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων» τοῦ ὄψιμου ὕφους τοῦ Ἀντωνίου.

3. *Trio lyrico* (sic· 2007) γιὰ φλάουτο, ὄμποε καὶ πιάνο. Μέρους I. Ὠραιότατες, ξελογιαστικὰ καλλίηχες ἀλληλουχίες ἢ συνηγήσεις «προετοιμασμένου» πιάνου καὶ φλάουτου, συχνὰ σόλο, ἀπάγουν σὲ πέρασμα «τροπικό». Μέρους II. Συμπαρασύρον *moto perpetuo*. Μέρους III. Φαινομενικὰ μόνον πλήρης «ἀσχετωσύνη» μεταξύ ὡραιότατης πιανιστικῆς γραφῆς καὶ ἑνός «τροπικοῦ» σόλο ὄμποε, καταλήγει σὲ ἓνα δέσιμο καὶ τῶν τριῶν ὀργάνων μέσα ἀπὸ τὴν ἀνεξαρτητοποίησή τους. Ὅμποε: Κώστας Γιοβάνης. Πιάνο: Ἀνδρέας Ζαφειρόπουλος. Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα τοῦ Ἀντωνίου.

4. *Ἀμφικτυονία I* (2007) γιὰ φλάουτο καὶ μεσόφωνο (Μαργαρίτα Συγγενιώτου). Γραμμένο γιὰ τὴν Α' Ἀμφικτυονία (πάρτε βαθύτατην ἀνάσα!) «Ἐταιρειῶν καὶ Συλλόγων Ἱστορίας Ἱατρικῆς καὶ Ἠθικῆς-Δεοντολογίας» (οὐφ! ἐκπνοή), 25-27 Μαΐου 2007 στὴν Κῶ, πατρίδα τοῦ Ἰπποκράτη: χρησιμοποιοεῖται κείμενό του στὸ ἀρχαιοελληνικὸ πρωτότυπο, ἀφοῦ ὅμως ἡ σύνθεση ἔχει ἀρκετὰ προχωρήσει. Ὠραιότατη μείξις ἠχοχρωμάτων φωνῆς καὶ ὀργάνου, σὲ ἓνα εἶδος κανόνος δίχως κείμενο. Ἡ ἀπαγγελία ὀδηγεῖ σὲ τραγοῦδι μὲ μνημεις ἀρχαιοελληνικῶν τρόπων.

5. *Τρίο* γιὰ φλάουτο, βιόλα καὶ τσέλο (1961), σὲ μεταγραφὴ (2008) γιὰ φλάουτο, βιόλα (Κρυσταλλία Γαϊτάνου) καὶ κιθάρα (Νίκος Ζάρκος). Κατὰ Ἀντωνίου, μείξις στοιχείων παραδοσιακῆς ἐλληνικῆς μουσικῆς μὲ ἐλεύθερο δωδεκάφθογγο. Διευκρίνιση περιττὴ γιὰ μουσικὴ ἀφ' ἑαυτῆς εὐγλωττὴ, τέρπουσα, καλοφτιαγμένη. 7 μέρη: I. Recitativo, ἐκτενὲς σόλο φλάουτου. II. Danza, γοργός 5μερῆς ρυθμός. III. Notturmo, λεπτό νεραϊδόγνεμα τῶν τριῶν ὀργάνων. IV Invention: Ἐδῶ μπερδεύτηκαν οἱ παύσεις μὲ τὶς τομὲς μεταξύ μερῶν ἄρα δὲν ὀρκίζομαι σὲ

ποιό από τὰ ἐπόμενα ἀντιστοιχοῦν οἱ σημειώσεις μου: σόλο βιόλα συνοδεία κιθάρας. Ὡραῖο ρυθμικά. Ἀσύμμετροι ρυθμοί. Ἀργό, ὄνειρικό. Τὰ λοιπὰ μέρη: V. Scherzo, VI. Pastorale. Βέβαιος εἶμαι γιὰ τὸ VII. Κρητικὴ Σούστα, ἀναμενόμενη «πανηγυριώτικη» κατακλιῖδα.

6. *Friendly Encounters* [Φιλικές συναντήσεις, 2010], γιὰ φλάουτο, βιμπράφωνο (Μαξίμ Μανκόβσκι) πού τιτλοφόρησε καὶ τὴ συναυλία. 6 μετρίοτατοι πίνακες ζωγραφικῆς (κάτι ξέρω ἔχοντας περάσει ἀτέλειωτες ὥρες σὲ μουσεῖα τριῶν ἡπείρων) πού βρυκολάκιασαν καὶ ἀναδεύονταν ἀτελείωτα σὲ ὀθόνη χάρις σὲ ἀγνώστων σὲ μένα ἐπωνυμιῶν σύγχρονες τεχνολογίες (video art, λέει, Μιχάλη Τραυλοῦ—τρέχα, γύρευε), συνοδεύονταν ἀπὸ μιὰ μουσικὴ πού μοῦ φάνηκε τελείως ἄσχετη: ὑποκειμενικότατη, σύμφωνοι, ἀντίδρασή μου στὸ ὀπτικοακουστικὸ ἐρέθισμα, ὅσο καὶ ἐκείνη τοῦ ἀγαπητοῦ Θόδωρου στὸ ὀπτικό. Γιατὶ ὅμως ὄλ' αὐτὰ θύμιζαν κάπως τὸν ἀλήστου μνήμης Ἀνέστη Λογοθέτη (1921-1994); Φυσικά, ὡς ἀπολύτως ὑποκειμενική, ἡ γνώμη μου δὲ διεκδικεῖ κανένα κύρος!

7. ΧΑΤΖΗΜΙΧΕΛΑΚΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ (γ. 1959): *East West Celebration* ἤγουν Ἀνατολιτικοδυτικὸς Πανηγυρισμὸς (2014), γιὰ φλάουτο, ὄμποε. κιθάρα, πιάνο, κρουστά (Μαξίμ Μανκόβσκι) βιόλα καὶ μεσόφωνο (Συγγενιώτου) ἀφιέρωμα τοῦ συνθέτου στὸ Θόδωρο Ἀντωνίου γιὰ τὰ 80ά του γενέθλια... Ἕνα δίπτυχο: ἀμέρος, ὄνειρικό παιχνίδι ἠχοχρωμάτων, β' μέρος, τονικότατο, ρυθμικότατο, φολκλορίζον μὲ εὐστοχη ὅμως κατακλιῖδα ὑπομνήσεις τοῦ α' μέρους. Μὲ ἐκδήλη τὴν ἄμεσα ἀναγνωρίσιμη γραφὴ τοῦ ἀγαπητοῦ Χατζημιχελάκη ὑπῆρξε γευστικότατη... ἠχητικὴ τούρτα γενεθλίων.

Ἦρωσ τῆς βραδιᾶς, μετὰ τὸν τιμώμενο, ὁ ἀνεκτίμητος Ἰάκωβος Κονιτόπουλος, πού, πλὴν τῆς ὀμιλίας ἢ ἀποτελεσματικότατη διεύθυνσή του στὰ ὑπ' ἄρ. 3, 5 καὶ 7 ἀπογείωσε τὴν ἐπίδοση τῶν μουσικῶν (Ἰνστιτούτο *Gaethe* Ἀθηνῶν, 10.2.2015).

* * *

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ συναυλία, ὅ,τι ὀνομάσθηκε *Ἐργαστῆρι Νέων Συνθετῶν*, στὴν πραγματικότητα διαγωνισμὸς συνθέσεως, ἀναδείξεις ἕξι ἀτόμων, ἀπὸ ἀρτιότατα καταρτισμένους ἐπαγγελματίες (στὴ χειρότερη περίπτωση) μέχρι προσωπικότητες πού κατέχουν ἤδη περίοπτη θέση στὴ

σύγχρονη μουσική μας ιστορία. Τὰ μέχρι στιγμῆς Ἐργαστήρια [ἀγγλ. workshops] δὲν παρακολουθοῦσα ἀφοῦ συμμετεῖχαν μόνον, οὐσιαστικά ἄνευ ἐπιλογῆς, μαθητούδια, συχνὰ δίχως ὀλοκληρωμένη τεχνική, συχνότερα δίχως ἀκροαματικὴ πείρα καὶ κάποτε ἀτάλαντα. Ἐδῶ, ὑπῆρχαν 3 χρηματικὰ βραβεῖα (συμβολικὰ τὰ ποσὰ, λόγῳ κρίσεως), συρρικνωθέντα σὲ ἓνα, πὺ μοιράστηκε σὲ τρεῖς: καθένας τους πῆρε ἀπὸ 750 € [2250, € τὸ συνολικὸ ποσόν, διὰ τοῦ 3]. Δὲν ἀναφέρω ὀνόματα τῶν διακριθέντων, ἀπλῶς κρίνω ὅλα τὰ ἔργα, πὺ κάποτε, μόνον οἱ τίτλοι τους μαρτυροῦσαν ὅτι οἱ συνθέτες κατεῖχαν καὶ ὑπολογίσιμη γενικὴ παιδεία. Λοιπὸν ἔχουμε καὶ λέμε:

1. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΙΜΠΙΑΝΟΣ (γ. Λαμία, πότε;): Ὁ χορὸς τῶν ζωτικῶν, 4 μέρη (2014), γιὰ σύνολο δωματίου. Μέρος I. Εὐστοχο συνταίριασμα ζωηρότατων ρυθμῶν μὲ ἀδρότατες ἀντιθέσεις ἠχοχρωμάτων. Μέρος II, ἀργό, *ostinato* τῆς γκρανκάσας, πάνω σὲ σόλι φλάουτου καὶ ὄμποε, καταλήγει σὲ γοργὰ δέκατα ἕκτα. Μέρος III. Ὁραιότατα σόλι βιολιῦ, βιολοντσέλου, φλάουτου, ὄμποε καὶ πιάνου συναποτελοῦν πλατειᾶν, ἀργῆ καντιλένα ἠχοχρωμάτων καὶ ἀκροάματα μὲ «γευστικότητες» συνηγήσεις! Μέρος IV. Πάνω σὲ κλασσικὸ ρυθμὸ 2/4 (ὄγδοο-δύο δέκατα ἕκτα, δύο ὄγδοα) ὑψηλοῦ ἐπιπέδου παρωδία ἐλαφρᾶς μουσικῆς. Γενικά, ἔργο πρωτότυπο, γεμάτο ἀπὸ τῆ χαρὰ τῆς μουσικῆς.

2. ΜΑΣΤΡΑΝΤΩΝΗΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ (γ. 1990): *Carthago_Delenda—Est* [λατ.: Ἡ Καρχηδὼν πρέπει νὰ καταστραφεῖ], γιὰ κλαρινέτο, πιάνο, κρουστά, βιολί, βιολοντσέλο καὶ κοντραμπάσο. Ὁ τίτλος ἀποτελεῖ ἐλαφρὰ ἀλλοιωμένα τμήμα τῆς περίφημης φράσεως μὲ τὴν ὁποία ὁ Κάτων ὁ Πρεσβύτερος (234 π.Χ.-149 π.Χ.), συντηρητικὸς προφήτης τῆς ρωμαϊκῆς παρακμῆς, αἰῶνες ἀργότερα, τελείωνε τὶς ἀγορεύσεις του στὴ Σύγκλητο: *Cæterum autem censeo Cartaginem esse delendam* [Ἀφ' ἑτέρου ὅμως φρονῶ ὅτι ἡ Καρχηδὼν πρέπει νὰ καταστραφεῖ]. Πέθανε, σὲ βαθύτατο γιὰ τὴν ἐποχὴ γῆρας (85 ἐτῶν), 3 χρόνια πρὶν τὴν ἄλωση τῆς μεγάλης ἐχθρᾶς τῆς Ρώμης (146 π.Χ.) ἀπὸ τὸ Σκιπίωνα τὸν Ἀφρικανό.

Ὁραιότατο ἔργο, θρηῆνος μὲ ἐκδηλὰ τραγικὸ χαρακτῆρα: Ἀργὸ *lamentoso* στὸ σόλο βιολοντσέλο πυκνώνει μὲ σταδιακὴ συμμετοχὴ βιολιῦ, κλαρινέτου καὶ πιάνο, ὀδηγώντας σὲ ἓνα σόλο κοντραμπάσου, ἐνῶ τὸ βιολί περνᾷ σὲ μιὰ μελωδικότερη ὑπόσταση καὶ σὲ γοργὰ περάσματα.

3. ΧΑΤΖΗΘΕΜΕΛΗ, ΕΙΡΗΝΗ (διαβάζεται: Χατζηθέμελη, γ. Αθήνα, 1975) *Annis Rubini* [λατ. Ἡ χρονιά τοῦ ρουμπινιοῦ], γιά φλάουτο, ὄμποε, κλαρινέτο, πιάνο, κρουστά, βιολί, βιολοντσέλο κοντραμπάσο (καλοκαῖρι 2014). Κατὰ Χατζηθέμελη «ἡ χρονιά πού ἡ ὄρυς ντύνει τὸν κορμό της μὲ ἓνα ἀκόμη δακτύλιο, τὸν πορφυρόχρωμο, τὸν πιὸ σπουδαῖο (...) γιὰ τὴν ὁμορφιὰ του ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ κλείνει μέσα του ὄλους τοὺς ἄλλους δακτυλίους», ἀπόσταγμα πείρας καὶ σοφίας. Ὁ τίτλος πάντως μαρτυρεῖ ποιητικώτατην εὐαισθησία. Σύλληψη μὴ χωρισμένη σὲ μέρη. Ἐνα ἰσοκράτημα (οἶονεὶ τονικὸ κέντρο) ἀπάγει σὲ ὠραῖα σόλι, κλαρινέτου, κατόπιν βιολιοῦ, ἀκολουθώντας ἐπίσης μιὰ τραγικὴν ἀνιοῦσα καταλήγουσα σὲ «τρέμολι». Ἐν συνεχείᾳ ὅμως ἡ συνθέτρια μακρηγορεῖ, σὰ νὰ λησμόνησε τὸ στόχο της

4. ΤΟΝΙΑ, ΛΙΝΑ (γ. 1985): *Λαβύρινθος*, γιά φλάουτο, κλαρινέτο, πιάνο, βιολί καὶ βιολοντσέλο (2013). Ἡ μόνη γνωστὴ μας ἀπὸ τοὺς 6 (σύνολο συμμετοχῶν: 20), 1000% κατακυρωμένη συνθέτρια, πολυβραβευμένη σὲ διεθνεῖς διαγωνισμοὺς στὸ ἐξωτερικὸ (Μόσχα, Σόφια, Τίρανα, Βαϊμάρη, Βιέννη, Λονδίνο, Παρίσι, Νέα Ὑόρκη, κ.ἄ. Τὸ ἔργο ἀποτελεῖ οἶονεὶ «σύμπτυξη» ἑνὸς κοντσέρτου γιά πιάνο καὶ ὀρχήστρα σὲ ἓνα μέρος, μὲ ἄκρα οἰκονομία ὕλικου, συνοχὴ καὶ σιγουριὰ γιά τὴν ἀπόλυτης εὐστοχίας ὑλοποίηση μιᾶς καλοσχεδιασμένης μορφικῆς χειρονομίας. Ἄπειρα ἐπὶ μέρους μικροστοιχεῖα μοιάζουν νὰ διεκδικοῦν τὴ θέση τοῦ ἑνὸς ὅσπου ἀκούγεται ἀπὸ τὸ πιάνο σὲ μονοφωνικὴν ἐκφορὰ ἓνα περίλαμπρο 7φθογγο θέμα πού ἀκούγεται μόνον μιὰ δευτέρη φορά. Μεγάλης γραμμῆς σελίδα ἐξασφαλισμένης μακροβιότητος, πού κατατάσσεται στὰ ὑψηλότερα ἐπιτεύγματα τῆς σύγχρονης μουσικῆς μας. Προσωπικά, ἀντὶ τοῦ *Λαβύρινθος* θὰ τιτλοφοροῦσα τὸ ἔργο *Στρόβιλος* ἀφοῦ τέτοια ἐντύπωση μᾶλλον ἄφησε.

5. ΓΟΥΒΑΛΗ, ΜΑΡΙΑ (γ. Λαμία, 1990): *Constructions of a picture* {Δομήσεις μιᾶς εἰκόνας} γιά φλάουτο, ὄμποε, κλαρινέτο, βιολί, βιόλα καὶ κρουστά, κυρίως μελωδικά (Ὀκτώβριος 2014), 3 μέρη. Τὸ σαφέστατο σημειώμα τῆς νέας στὸ πρόγραμμα περιέγραφε ἀκριβέστατα τὶ ἔκαμε. Ὅλοι ἀρχίζουν μὲ ἓνα πολὺ ψηλὸ φθόγγο, ὅσπου ξαφνικὰ νοιώθεις πὼς κάτι ἀσυνήθιστο συμβαίνει: Τὰ τρία ξύλινα συνηγοῦν σὲ παράδοξα τρέμολι, περνοῦμε σὲ ἓνα εἶδος *moto perpetuo* καὶ ξαφνικὰ τὸ βιμπραφὸν

ἀναλαμβάνει ρόλο «πιάνου» με δύο κύρια θεματικά στοιχεία: α) ἀνιούσα τρίτη μικρή-κατιόντα ἡμιτόνιο καὶ μεγάλη τρίτη. β) κατιούσα τέταρτη-ἀνιόν ἡμιτόνιο-κατιούσα τέταρτο ἢ κατιούσα τρίτη μικρή. Τὰ δύο θέματα, σὲ quasi ostinato, σὰν καμπάνες, ἀπάγουν σὲ μιὰ θλιμμένη κατακλειῖδα. Ἀπὸ τὸν πρώτη γνωριμία μετὰ τῆς Λίνας Τόνια, εἶχα νὰ αἰσθανθῶ κάτι ἀνάλογο: μιὰ ἀκόμη ὑποψήφια γιὰ νὰ κατακτήσει κορφοβούνια τῆς μουσικῆς μας. Τῆς Γούβαλη καὶ τὰ μάτια μας!

6. ΠΑΠΑΜΗΤΡΟΥ, ΓΙΩΡΓΟΣ (γ. Ἀθήνα, πότε;) Φρεναπάτη, γιὰ φλάουτο, ὄμποε, πιάνο, βιολί καὶ βιόλα (χρονολογία;) Πρὶν περάσω στὸ ἔργο θὰ τραβήξω ἄγρια τὸ αὐτὸ τῶν κ. Τσιμπάνου (ἄρ. 1) καὶ Παπαμήτρου (ἄρ. 6): ὁ πρῶτος παρέλειψε σκόπιμα; ἐκ παραδρομῆς; (τρέχα-γύρευε!) τῆς χρονολογίας γεννήσεώς του καὶ ὁ δεύτερος πλὴν τῆς χρονολογίας γεννήσεως καὶ ἐκείνην τοῦ ἔργου. Διάβολε, ἀλλοιώτικα ἀντιμετωπίζεται ἓνας πρωτοεμφανιζόμενος νέος κι' ἀλλοιώτικα ἓνας 50άρης. Στὸ βιογραφικὸ του μία καὶ μόνη χρονολογία: τὸ 2003 πῆρε πτυχίον (ὄχι δίπλωμα; καὶ ἀπὸ ποιοῦ ὠδεῖο;) ἄριστα παμψηφεί. Εὐτυχῶς ἐντρυφήσαμε στὸ σημείωμα μετὰ τὴν ἀκρόαση τοῦ ἔργου. Ἡ πρώτη λέξις στὸ σημειωματάριό μου ἦταν ἓνα «ὄχι». Πολλές τρίλλιες, ἰσοκρατήματα, γκλισσάντι, δίνουν μιὰ αἴσθησις ἄσκοπης (ἀγγλ. purposeless) περιπλάνησεως. Κάποιες διαβατικὲς ιδέες αἰχμαλωτίζουν φευγαλέα τὴν προσοχὴν ἀλλὰ κατόπιν τὸ ἡχητικὸ ὕλικόν θαρρεῖς καί... πυροβολοῦσε τὴν πιανίστα, τῆς δύστυχη καὶ ἡρωϊκὴ Βίκυ Στυλιανοῦ, ἐμποδίζοντάς τὴν παντοιοτρόπως νὰ ἀκουσθεῖ. Τὸ Ἑλληνικὸ Συγκρότημα Σύγχρονης Μουσικῆς διηύθυνε ὁ τιμώμενος δημιουργὸς του, Θόδωρος Ἀντωνίου λεπτουργώντας ἀριστοτεχνικά καὶ μετὰ ἀγάπη κάθε παρτιτούρα. Συμμετεῖχαν: Iwona Glinka-φλάουτο, Γιάννης Τσελίκας-ὄμποε, Γιάννης Σαμπροβαλάκης-κλαρινέτο, Βίκυ Στυλιανοῦ-πιάνο, Μαξίμ Μανκόβσκι-κρουστά, Στέλλα Τσάνη-βιολί, Λευκὴ Κολοβοῦ-βιοντσέλλο, Γιώργος Ἀρνῆς-κοντραμπάσο. Φύγαμε μετὰ ζοφερὴ τὴν αἴσθησις πὼς εἶχαμε παρακολουθήσει μιὰν ἱστορικὴ συναυλία. (Αἴθουσα Δημήτρης Μητρόπουλος, 11.2.2015).